

„Ja, saa minsandten! . . . Men du vil næppe kunne gætte, hvem der er den udkaarne, Ragnhild!“

„Er det . . . er det en Dame her fra Egnen?“

„Ja, her fra Egnen er hun ganske vist; men Dame kan man just ikke kalde hende. Det er nemlig Anders Jørgens Datter i Skibberup. Hvad mener du om det?“

„Aa Snak! Det er ikke muligt!“

„Ja, det maa du sandelig nok sige! Man veed virkelig tilsidst ikke, hvad man skal tænke om denne Galskabernes Tid, vi lever i. Det er næsten, som om al sund Fornuft er ved at gaa ud af Verden!“ . . . Og overalt dette ynkelige Skrabud for Almuen, denne vanvittige Bondeforgudelse, der synes ligesom anden Pest at ligge i Luften i vor Tid. Jeg veed sandelig ellers ikke, hvordan man skal forklare, at hidtil ret fornuftige Mennesker paa en Gang og tilsyneladende uden al Foranledning bliver som besatte, . . . at endog Folk blandt mine egne Studenterkammerater paa deres gamle Dage pludseligt begynder at skabe sig til Nar ved at klæde sig i Vadmel, tale bondsk og lade deres Døtre malke Køer? . . . Og nu dette! Det er jo komplet Galmandsværk! Og du skal se, Ragnhild — det bliver endda ikke herved! Dette er blot det første Udslag af Fjantieriet. Der vil følge andre efter! Hr. Hansted har allerede i den Grad mistet al sund Sans og Samling, at han som alle indskrænkede Personer, der bliver grebne af noget nyt, har faaet den Ide om sig selv, at han har en Mission at udføre her. Han vil være den ny Tids Profet hos os, stifte Parti, gøre Optøjer kort og godt, . . . saadan som det er Mode i vore Dage!“

Frøken Ragnhild havde med en Søvnængers mekaniske Bevægelser løst Hatten af sit Hoved og var gaaet hen til Vinduet. Ligesom overvældet af Træthed havde hun her sat sig ned paa en Stol og givet sig til at betragte Hønsflokken ude i Gaarden.

„Nu ja —,“ udbød hun i ligegyldig Tone, da hun mærkede, at Faderen var begyndt at iagttage hende.